

Sygn. akt V CSK 270/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku H. G.  
przy uczestnictwie E. G.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w B. zmienił częściowo postanowienie Sądu Rejonowego w C. z 16 listopada 2016 r. wydane w sprawie o podział majątku wspólnego, uznając m.in., że w jego skład wchodzi również prawo własności nieruchomości położonej w U. składającej się z działki nr [...]2 objętej księgą wieczystą nr [...]. Sąd Okręgowy przyznał ten składnik majątkowy uczestniczce oraz zmodyfikował wysokość zasądzonych od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki dopłat.

Orzeczenie to zaskarżył wnioskodawca, który wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, a także występowanie w sprawie następująco sformułowanych zagadnień prawnych:

- „czy bez uzasadnienia faktycznego i prawnego Sąd II instancji mógł zmienić ustalenia Sądu I instancji dotyczące niezaliczenia działki [...]2 w U., do majątku osobistego”,

- „w razie odmiennych ustaleń Sądu II instancji, czy zastosowanie znajduje art. 37 krio, w szczególności § 4 tego przepisu, oraz, czy w świetle tego przepisu (nieważności czynności prawnej), dopuszczalne było zaliczenie przedmiotowej działki do majątku wspólnego do podziału”,

- „czy Sąd II instancji naruszył przepisy postępowania zamykając rozprawę i uznając sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy opinia biegłej G. K. M., została całkowicie zakwestionowana, zarówno co do wskazanej przez biegłą »bazy danych transakcyjnych«, jak i ustalonej wartości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi

nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania m.in. na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza nie pozwala przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości orzeczenia Sądu Okręgowego we wskazanym rozumieniu. Zarzuty skargi odnoszą się do naruszenia art. 37 § 4 k.r.o. w związku z nabyciem nieruchomości składającej się z działki nr 2042/2 oraz zmierzają do zakwestionowania dowodu z opinii biegłej G. K. M.. Artykuł 37 § 4 k.r.o. dotyczy jednostronnych czynności prawnych, natomiast sporna nieruchomość została nabyta w drodze umowy, a nabycie własności w drodze czynności jednostronnej nie jest możliwe. Co więcej, wymieniony przepis nie obowiązywał w chwili nabycia nieruchomości. Drugi z zarzutów zmierza w istocie do zakwestionowania oceny przeprowadzonego dowodu, a zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. zarzuty takie nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej. Na marginesie można również dodać, że przyjęta konstrukcja skargi, w tym swoiste połączenie

uzasadnienia jej podstaw z określeniem zakresu zaskarżenia i sformułowanymi zarzutami, również zasadniczo utrudnia uznanie jej za oczywiście zasadną.

W odniesieniu do drugiej z podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) należy wskazać, że zagadnieniem takim może być wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny. Nie może odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. post. SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Przedstawione przez skarżącego pytania nie stanowią istotnych zagadnień prawnych we wskazanym rozumieniu. Zostały one odniesione do stanu faktycznego i przebiegu postępowania w konkretnej sprawie, a skarżący nie wykazuje ich bardziej ogólnego znaczenia. W pierwszym z pytań w istocie zakwestionowana została treść uzasadnienia Sądu II instancji i dokonanie przez ten Sąd uzupełniających ustaleń. Przyjęte w nim założenie, zgodnie z którym ustalenia Sądu I instancji zostały zmienione bez uzasadnienia faktycznego i prawnego, nie odpowiada rzeczywistości. Przypomnieć należy, że stosownie do art. 382 k.p.c. Sąd odwoławczy w modelu apelacji pełnej ma obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz jego własnej oceny. Sąd ten rozpoznaje sprawę merytorycznie, wobec czego ma obowiązek dokonania własnych ustaleń lub przyjęcia za własne tych poczynionych w I instancji, a także w razie potrzeby ich uzupełnienia czy modyfikacji (zob. wyr. SN z 21 marca 2019 r., II CSK 62/18; z 30 listopada 2018 r., I CSK 659/17). Biorąc pod uwagę, że obie strony kwestionowały zasadność orzeczenia Sądu I instancji, nie sposób czynić Sądowi Okręgowemu zarzutu, że uwzględniając częściowo apelację uczestniczki w odniesieniu do spornej nieruchomości, poczynił dodatkowe ustalenia faktyczne, którym dał wyraz w treści uzasadnienia.

W drugim ze sformułowanych pytań skarżący odwołuje się do art. 37 § 4 k.r.o., który nie miał zastosowania w sprawie z przyczyn wyjaśnionych powyżej. Trzecie pytanie zmierza zaś w istocie do zakwestionowania oceny dowodu z opinii biegłego, co jak wyjaśniono powyżej, jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).